

HEIDI MATTILA

TÄYSKAARTO
PIMEYDESTÄ
2

Heidi Mattila

Täyskaarto pimeydestä 2

Tekijän huomautus:

Tämä tarina on jatko-osa kirjalle *Täyskaarto pimeydestä*. Suosittelemme lukemista ennen tähän teokseen tarttumista.

© 2025 Heidi Mattila

Kansi: toteutettu Canvalla, Heidi Mattila

Nimen ideointi: Jenny Ruotsalainen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8580-5

Luvut:

1. Laku	7
2. Perhonen	28
3. Palava persereikä	39
4. Bling-Bling Minkkinen	60
5. Anton ja Pihla	67
6. Vakoojat	88
7. Väärinkäsitys	102
8. Monta rautaa tullessa	113
9. Paistinpannu	129
10. Tyttöjen ilta	152
11. Kengitysassistentti	176
12. Tatuointi	196
13. Grilli-ilta	213
14. Järkytys	223
15. Mies menneisyydestä	244
16. Veronika	265
17. Fugue	290
18. Blondi	299
19. Elämän esteet	318
20. Venus	337

Cantonille,

Sinulle

ja

Sinulle.

Kirjassa on lyhyet sitaattit kappaleista:

Bess / Sammumaton

Käärijä / Ruoska

Jenni Vartiainen / Suru on kunniavieras

1. LAKU

Avasin ulko-oven ja loin katseen sisään olohuoneeseen. Iltapäivän aurinko paistoi kaihtimien välistä asuntoon. Kesä oli alkanut, ja ilmojen haltija päättänyt antaa hikiset oltavat kansalaisille. Kuin taikasauvan heilautuksesta oli kevät loppunut ja välimerellinen kesä alkanut. Minä tosin en tiennyt Välimerestä muuta kuin nimen, mutta niin kaksi edelläni kävelevää naishenkilöä olivat puhuneet. He vaikuttivat kokeineilta matkailijoilta Kreikan, Turkin ja Espanjan matkoineen, joten minulla ei ollut syytä epäillä sään olevan tällä hetkellä kuin Etelä-Euroopassa, kuten he keskenään keskustelivat. Avasin hetken mieli-johteesta parvekkeen oven, mutta saatuani kuuman pöllähdyksen kasvoilleni, katsoin parhaaksi sulkea sen uudestaan. Laskin avaimet, puhelimen ja rahapussin pöydälle, avasin lanteille kiepauttamani takin hihat solmusta ja annoin sen pudota lattialle. Olipa ihanaa olla kotona! Olin hakenut kaupasta juotavaa ja muutaman valmisaterian syötäväksi. Ilman kauppalistaa en keksinyt mitään järkevää ostettavaa, joten pysyisin valmisaterioilla hengissä, kunnes jaksaisin paneutua viikko-ostoksiin. Nappasin kirjan käsiini ja annoin sen viedä minut Afrikkaan safarille.

Samaan aikaan tallilla Janna otti Veeran kanssa trailerista ulos punaruunikkoa hevosta. Molempien silmät olivat itkusta turvoksissa, ja hiljaisuus täytti pihamaan. Myös tarhoissa olleet hevoset olivat jähmettyneet paikoilleen tuijottamaan uutta tulokasta. Hevonen peruutti hallitusti ulos trailerista, pysähtyi lastaussillan eteen ja katseli hetken ympärilleen. Sen jälkeen sen hirnunta kaikui läpi tarhojen metsään kadoten. Tarhoissa alkoi liikehdintä. Jotkut hevoset alkoivat juoksennella edestakaisin hännät korkeina viuhkoina, osa vastasi punaruunikon hirnuntaan omalla huudollaan, ja joku hevosista hörisikin.

- Siinä on tyhjä karsina käytävällä, voit laittaa sen siihen. Käyn hake-

massa Ketun seuraksi sisälle, Janna totesi itkuisella äänellä Veeralle. Veera talutti punaruunikon talliin, löysi tyhjän karsinan ja talutti hevosen sinne. Sitten hän kapsahti hevosen kaulaan, itki hetken ja yritti kerätä itsensä kasaan sanomalla:

- Tää on nyt toistaiseksi sun uusi koti. Kyllä me pärjätään.

Janna toi Ketun talliin ja laittoi sen omaan karsinaansa punaruunikon viereen. Hevoset alkoivat innokkaasti nuuhkia toisiaan.

- Onneksi on tuttu hevonen tutuista oloista, niin uskaltaa päästää suoraan kontaktiin Ketun kanssa, Janna sanoi hiljaisella äänellä.

- Lähden hakeen loput kamat. Kiitos Janna, kun otit Lakun tänne.

Janna ja Veera halusivat toisiaan pitkään. Veeran lähtiessä Janna toi molemmille hevosille heinää, ja ne annettuaan istahti selkää seinää vasten Ketun karsinaan itkemään.

Heräsin sohvalla, kun kirja kopsahti rintani päältä lattialle kääntäessäni kylkeä. Hätkähdin yllättävää ääntä ja heti perään toistamiseen, kun olin kuulevinani ovikellon soivan. Oli jo hämärää. Vilkaisin puhelimesta kelloa. Se näytti 0.04. Ovikello soi uudestaan. Mitä helvettiä! Kenellä olisi asiaa minulle tähän aikaan yöstä? Puhelimessa ei näkynyt saapuneita puheluita eikä viestejä. Kolmannella ovikellon soitolla nousin ylös ja hiivin hiljaa eteiseen kurkistamaan ovisilmästä käytävään. Jore! Avasin yllättyneenä oven ja hän horjahteli sisään.

- Sähän oot kännissä, totesin ärsyyntyneenä.

- No muutaman kävin tuossa kavereiden kanssa ottamassa ja päätin kotimatalla tulla katsomaan, ootko kotona.

- Etkö voinut odottaa aamuun? Nyt on keskiyö.

- Onko se jo niin paljon? Jore kysyi katsellen olematonta kelloa ranteessaan. - Mutta nyt, kun olen täällä, voin hyvin kertoa asiani.

- No kerro nyt sitten, sanoin lievästi harmistuneena ja käännyn ympäri mennäkseni sohvalle istumaan.

Lensin saman tien päin eteisen seinää ja löin kasvoni kipeästi.

- Mitä vitt...! ehdin aloittaa, ennen kuin tunsin Joren painautuvan selkääni vasten ja peittävän kädellään suuni. Samalla tunsin pistoksen niskassani. Pian turtumus alkoi levitä kehoon, ja hyvin raukean olotila saavutti aivoni.

- Kuuntele nyt, kuulin Joren sanovan. - Sä et saatana tajua kokematto-muuttas mitään. Oon yrittänyt kauniisti sulle vihjailla, että oot mun tyttö, mutta et vittu tajua. Jokke sen jo tiesi, että täytyy ottaa väkisin, jos sut haluaa saada.

Turtumuksesta huolimatta kauhu lävisti minut. Ei, ei, tapahtuuko se taas? Ei voi olla totta! Auttakaa joku minua! Sieluni huusi apua, vaikka tiesin vallan hyvin, ettei kukaan tule tälläkään kertaa auttamaan.

- Taidan sittenkin olla samanlainen kuin veljeni, Jore naurahti matalasti. - Mutta älä pelkää, annoin sulle kengityspakistani rauhoittavaa, jottet huutaisi. Saatat mennä kohta tajuttomaksi, joten paras pitää kiirettä.

- Älä... Älä... Älä tee sitä... yritin anella Joren sormien lomasta.

Tunsin, kuinka housuni revittiin alas. Jalkani olivat niin turrat, että romahdin lattialle. Jore nosti minut syliinsä, kantoi sohvalle ja paiskasi mahalleen sohvan selkänojan vasten roikkumaan. Seuraavaksi tunsin kipua samanaikaisesti, kun vaivuin tiedottomuuteen.

Palatessani tajuihini oli kaikkialla hiljaista. Makasin kylpyhuoneen lattialla ja tunnustelin lämmintä laattalattiaa käsieni alla. Tunsin lattian reisiäni vasten ja vaistomaisesti kokeilin, onko minulla housuja jalassa. Käteni osui johonkin märkään ja nostin sen kasvojeni eteen nähdäkseeni, mihin olin koskenut. Se oli verta. Säikähdin ja kokeilin toisellakin kädellä. Kun ymmärsin, että molemmissa käsissäni todella oli verta, yritin paniikissa nousta ylös lattialta, jättäen punaisia, verisiä kädenjälkiä ympäri lattiaa ja seinää. Mistä sitä tulee? Tuijotin reisiäni ja näin veren valuvan pitkin molempia jalkojani. Puhkesin itkunsekaiseen

vaikerrukseen yrittäessäni saada vesihanaa päälle, ja haroa suihkua käteeni. Yritin olla katsomatta verensekaisen veden valumista viemäriin. Itkuni voimistui, kunnes huusin hetken suoraa huutoa purkaakseni vihaa ja pettymystä. Hakkasin suihkupäällä seinää, kunnes rojahdin lattialle polvilleni. Olin jälleen kerran petetty, satutettu, pahoinpidelty ja raiskattu. Ties kuinka kauan istuin pelkkä t-paita päälläni suihkuhuoneen lattialla, kunnes nousin ylös, siivosin verijäljet kaikkialta ja kuivasin itseni. Pyyhe alaruumiin suojana kävelin sohvalle ja päästin jälleen kyyneleet virtaamaan. Nukahtaessani tunsin hukkuvani omiin kyyneliini.

Herätessä päätä särki julmetusti. Suuntasin ensitoikseni lääkekaapille ottamaan särkylääkettä, ja sitten kylpyhuoneeseen pesemään itkusta turvonneet silmäni kylmällä vedellä. Itseäni peilistä tuijottaen mietin, miten minun kuuluu edetä. En päästäisi sitä paskiaista kuin koiraa veräjästä. Tuntui vahvasti siltä, että Jade on kanssani. Minä, Daniela, en osaisi kuin itkeä ja lamaantua. Ehkä hypätä parvekkeelta tai ottaa yliannoksen. Jade käski soittamaan johonkin.

- Kenelle? kysyin ääneen.

Ehkä Jade talutti minut puhelimelle. Sormeni näppäilivät numerot 1, 1 ja 2. En ehtinyt kuulla puhelimen edes hälyttävän, kun Jade jätti minut selviämään yksin. Sillä samaisella hetkellä menetin jälleen itseni hallinnan ja aloin huutoparkua puhelin kädessäni. Painoin punaista luuria. Valitsin Jannan numeron ja jäin äänekkäästi vullottaen odottamaan vastausta.

- Moi Dee, Janna vastasi vaisulla äänellä.

En saanut itkultani sanottua mitään. Sitten kyynelehtimiseni räjäytti padon, ja tyrskin puhelimen näytölle kuin tsunami.

- Dee, mikä hätänä? Apua, mikä sulla on? Janna hätäntyi unohtaen hetkeksi oman tuskansa. - Daniela? Puhu mulle!

Yritin hysteeriseltä itkemiseltäni saada kakistettua ulos, että minut on raiskattu.

- Nyt en saanut selvää. Mitä on kaivettu?

- Ra...(nielaisu)...kattu.

- Rakastettu? Mitä? En saa vieläkään selvää!

- RAISKATTU! ärjäisin puhelimeen niin vihaisesti, että Adam tai Rage lieni siitä vastuussa.

Se sai Jannaan vipinää. Olin vaipunut takaisin puhekyvyttömään tilaan, joten Janna ilmoitti tulevansa heti luokseni ja vievänsä minut terveyskeskukseen tarkastukseen.

Hätäntynyt ja järkyttynyt Janna oli ovella yhdessä hujauksessa. Hän nappasi minut halaukseensa, kun avasin oven. Itkimme molemmat toisiamme halaten. Tällä kertaa Janna itki minun tuskaani eikä tallitapahumia.

- Mitä on tapahtunut? Onko sut saatana raiskattu? Janna sopersi kyyneleidensä lomasta.

Nyökkäsin. Samassa Jannan suru vaihtui vihaksi. Kuin nappia painamalla Janna sai toimintakyynsä takaisin, ja hänen silmänsä leimusivat vihaa. Hän otti tilanteen haltuunsa, soitti hätänumeroon, ilmoitti sinne, että hänen ystävänsä on raiskattu ja kysyi toimintaohjeita. Häntä ohjeistettiin viemään minut terveyskeskukseen tarkastettavaksi ja tekemään rikosilmoitus.

- Sitten lähdetään. Ota tästä huppari päälle, kengät jalkaan ja menoksi.

Ajaessamme kohti terveyskeskusta Janna kysyi tiukkaan sävyyn, kuka minut oli raiskannut. Kyyneleet alkoivat valua kasvoilleni, mutta ääntä ei tullut.

- Sano kuka. Se ei perkele selviä tästä. Sen mä vannon. Sano se nimi.

Ääni ei tuntunut muodostuvan kurkussani, mutta sain pihautettua ulos:

- Jore.

Janna löi vaistomaisesti jarrun pohjaan, ja auto pysähtyi nytkähtäen tien laitaan. Onneksi ketään ei tullut takanamme.

- Sanoiksä Jore! Janna suorastaan huusi.

Katsoin Jannaa silmiin kyynelvirta valuen. Janna tiesi, etten valehtele. Janna hakkasi auton rattia nyrkillään kymmenkunta kertaa. Sitten hän nojasi selkänojaa vasten kädet nyrkissä, antoi päänsä valua takakenoon ja sulki silmänsä.

- Ei voi olla totta.

Janna näytti murtuvan siihen paikkaan. Hajoavan kuin kristallilasi.

- En voi uskoa tätä. Ootko ihan varma, että se oli Jore?

Nyökkäsin ja hautasin kasvot käsiini.

- Ei vittu voi olla. Miten se on mahdollista? Janna oli tyrmistyneen epäuskoinen.

- Se oli kännissä, sain sanottua.

- Vitun mulkku! Saatana, mä tapan sen! Janna sähähti spontaanisti.

Hän käynnisti auton uudestaan. Ajoimme hiljaisuuden vallitessa terveyskeskukselle.

Janna pysäköi päivystyksen parkkialueelle ja auttoi minut ulos autosta. Hän talutti minut sisätiloihin, ilmoittautui luukulla kelakorttini kanssa ja selitti puolestani tilanteen. Hoitaja ohjasi meidät odotustilaan istumaan, mutta varoitti ruuhkasta. Ensimmäisen tunnin istuimme hiljaa. Janna taisteli omien päänsisäisten demoneidensa kanssa. Tiesin, että hänen oli vaikea uskoa Joresta tällaista. Jore oli hänen entinen seurustelukumppaninsa, yksi parhaista ystävistä ja hevosten luottokengittäjä. En voinut itsekään ymmärtää. Jore oli ollut äärettömän ystävällinen ja ymmärtäväinen kanssani. Sitten kännisen illan päätteeksi hän raiskasi minut. Tartuin Jannaa kädestä. Toisen tunnin istuttuamme Janna kaivoi yhtäkkiä puhelimensa ja alkoi naputtaa viestiä. Pian viestiin vastattiin, ja Janna jäi tuijottamaan näyttöä.

- Se on tulossa Sampolan farmilta.

- Kuka?

- Jore. Kengittämästä.

- Sampolan farmilta?

- Se on sadan kilsan päässä.

Istuimme hetken hiljaa.

- Kuinka kännissä se oli? Janna kysyi.

- Vaikea mun on arvioida. Oli se selvästi juovuksissa, muttei ihan kaatokännissä.

- Oisko se ollut aamusta ajokunnossa?

- En osaa sanoa. Onhan se voinu ajaa krapulassa sinne.

Sen sanottuani Janna hiljeni. Rikoin hiljaisuuden kysymällä, miten minua tullaan kohta tutkimaan ja raiskaus todentamaan.

- Sä meet semmoiselle tutkimuspöydälle ja ...

Janna hiljeni jälleen.

- Ja mitä?

- Ei saakeli, niiden pitäis kajota suhun! Pystytkö sä siihen?

- Mihin?

- Ne laittaa tutkimusinstrumenttejä sun sisälle?

- Siis mun... tonneko? Viittasin kädellä kohti alapäästäni.

- Niin!

- Eivät saatana laita, sinne ei kosketa! sanoin vihaisesti lapsuusajan raiskaustapausten vilahtaessa filminä silmieni edessä.

- Ne ei pysty tutkiin sua muuten.

- Muhun ei kosketa! Ikinä!

- Niin, ymmärrän sun historian perusteella, ettet halua, että suhun kosketaan, mutta se ei onnistu muuten.

- Sitten ei mennä. Antaa olla. En pysty siihen! Lähdetään pois!

Nousin hermostuneena seisomaan.

- Voikohan sen tehdä nukutuksessa? Janna alkoi pätkäillä.

- Ihan sama, muhun ei kosketa – ei valveilla eikä nukkuessa.

Janna huokaisi ja nousi ylös.

- Me ei saada tähän lopullista selvyyttä ilman sitä tutkimusta.

- Joo ei vois vähempää kiinnostaa.

Kävelin päättäväisesti ja taakseni vilkuilematta ulos terveystieteiden ovesta. Tästä asiasta ei enää keskustella. Olkoon vaikka sata raiskausta, mutta minuun ei kosketa!

Hiljaisuus vallitsi autossa, kun ajoimme takaisin kotiin. Heitin hupparin sohvan päälle ja rojahtin istumaan. Janna laittoi takkinsa naulakkoon, ja tuli sitten viereeni.

- En voi mitenkään ymmärtää tätä. Luulin tuntevani Joren kuin omat taskuni. Mun on pakko soittaa sille.

Janna laittoi kaiuttimen päälle, jotta kuulisin keskustelun.

- Jore, vastattiin puhelimeen.

- Vitun äijä, Janna aloitti, mutta veti sitten henkeä. - Daniela sanoo, että sä oot raiskannut sen.

- MITÄ VITTUA? En todellakaan ole raiskannut ketään, koskaan!

Onks Daniela siinä?

- On. Sä oot kaiuttimessa.

- Daniela, mikä tää juttu on? Onko sulla jotenkin taas sekaisin... minä ja Jokke?

Pudistin päätäni.

- Ei sillä ole, Janna tiuskaisi puhelimeen.

- Miten oon voinut ketään raiskata, kun oon tulossa Sampolasta? Oon ollut kengittämässä eilisen ja koko aamupäivän!

- Koska Daniela? Janna kysyi minulta.

- En voi varmaksi sanoa, oliko se viime yönä vai sitä edellisenä. En luota enää ajantajuuni.

- Viime yön oon nukkunut Sampolan farmin sosiaalitulojen sohvalla,

eli en oo todellakaan ollut ketään raiskaamassa! Sitä edellisen olin kotona.

- Sä tulit kännissä Danielan luo.

- No vittu, en oo varmasti ollut minä. En edes muista, koska oon viimeks ollut kännissä.

Kuulin Joren huokaisevan helpotuksesta.

- Mutta selvitetään tää juttu! Mäkin haluan tietää, mitä on tapahtunut. Jos joku on Danielan raikannut, niin murren siltä niskat omakätisesti, sen lupaan.

- Ymmärrätkö, että mulla on tässä nyt sana sanaa vastaan? Janna sanoi kaiuttimeen.

- Ymmärrän. Ihan oikeasti oon ollut kengittämässä eilen ja tänään. Maukka oli telonut itsensä hevosen kanssa ja pyysi mua paikkaamaan. En viitsinyt ajaa yöksi kotiin, niin jäin Sampolaan. Soita Mirkalle ja varmista.

- Varmasti soitan, sanoi Janna ja lopetti puhelun. - Varmistetaan tämä heti. Selvitetään perinpohjin.

Janna googletti Sampolan farmin omistajan Mirkan numeron ja soitti.

- Janna Stenfors tässä moikka! Kuule, mun pitäisi varmistaa, oliko Lehtovirta teillä kengittämässä eilen ja tänään. Joo, mä tiedän, että tää kuulostaa omituiselta, mutta mulla on yks helvetin hankala asiakas tallissa...

Janna iski minulle silmää ja arvasin, että hän sepittää tarinaa.

...niin, kyllä sä tiedät nämä. Piikkejä perseessä. Mun on Joren puolesta pakko varmistaa, ettei se oo voinut olla kahdessa paikassa samaan aikaan. Tää on pitkä juttu, enkä voi sitä nyt enempää avata. Ai että on ollut teillä? Mihin aikaan se tuli eilen? Kolmen aikaan. Okei hei, kiitti tiedosta.

Janna laski puhelimensa pöydälle.

- On se ollut siellä viime yön. En henkilökohtaisesti usko, että se ajaisi

sata kilsaa tänne, vetäis kännit ja sitten lärveissä takaisin. Haluaisin kuulla sulta mahdollisimman tarkasti, mitä oikein tapahtui.

Kerroin Jannalle kaiken niin tarkasti kuin muistin. Janna oli pitkään hiljaa omissa ajatuksissaan.

- Siksi meidän olisi hyvä mennä sinne terkkariin, jotta ne pystyis selvittään, onko sussa raiskauksen jälkiä.

- Jälkiä! Hei, se pisti muhun jotain rauhoittavaa ainetta! Niskaan! Kato, näkyykö siellä jotain!

Aloin nostella hiuksiani ylös ja Janna tähtäsi puhelimensa valolla niskani.

- Ei täällä näy mitään. Mitä rauhoittavaa se pisti?

- Jotain hevosten rauhoittavaa kengityspakistaan.

Janna sammutti puhelimensa valon.

- Hevosten rauhoittavat laitetaan suoneen. Ei ihon alle tai lihakseen.

Sitä paitsi Jorella ei ole niitä aineita pakissaan.

Katsoin hämmästyneenä Jannaa. Olinko kuvitellut koko raiskauksen?

Miten se voisi olla mahdollista? Ryntäsin kylpyhuoneeseen etsimään verijälkiä. Janna tuli perässäni.

- Mitä sä etsit?

- Verijälkiä. Musta valui verta. Sitä oli lattialla ja seinässä. Ehkä pyyhkeissäkin?

Aloin penkoa pyykkikoria, mutta siellä ei ollut ainuttakaan veristä pyyhettä.

- Pesin itseni, kiedoin pyyhkeen ympärilleni ja menin sohvalle, kertosin ääneen.

Riensi etsimään sohvaista verijälkiä, mutta en löytänyt ainoatakaan.

- Mulla oli pyyhe ympärillä...

Silloin se iski tajuntaani. Minulla oli collegehousut jalassa herätessäni.

Ei pyyhettä ympärillä, ainoastaan collarit jalassa.

- Jumalauta, oonko mä syyttänyt Jorea jostain, mitä ei koskaan

Täyskaarto pimeydestä 2 jatkaa Danielan tarinaa. Dissosiatiivinen identiteettihäiriö tuo omat haasteensa kaikkeen, mitä elämä Danielan eteen heittää. Onneksi hevosavusteinen toiminta tukee toimintakykyä ja auttaa häntä sopeutumaan elämän haasteisiin. Kirjassa pureudutaan myös parisuhdepohdintoihin ja seksuaalisuuteen. Voiko traumatisoitunut koskaan saada osakseen turvallista, eheyttävää parisuhdetta?

9

789528

085805